

er jo ikke noget nyt. Loven om Landvæsenskommissionen indeholder allerede den fornødne Hjemmel for dem til at søge sagkyndig Assistance, og jeg antager heller ikke, at der vil blive Tale om noget forøget Personel til Tilsynet, naar vi kunne bruge Kysttoldvæsenet og muligvis Fiskerinspektionen. De faa vel en noget udvidet Virksomhed, men jeg antager, at de meget vel ville kunne bestride den ved Siden af det, de i øvrigt have at varetage.

Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen) bemærkede, at det var tvivlsomt, om vi havde Ret, naar vi antog, at der kunde nedlægges Fogedforbud over for saadan Virksomhed paa Stranden. Jeg skal dertil bemærke, at det tror jeg, der kan, i alt Fald vilde det ærede Medlem, hvis han havde efterset de tidligere Forhandlinger i denne Sag om Loven af 1862, og hvad der gik forud derfor, have kunnet set, at vedkommende Minister i 1854 og ligeledes i Samlingen 1859—60, da Spørgsmaalet var fremme om at hjælpe Kystejerne paa dette Omraade, henviste til, at de havde tilstrækkeligt Værn i, hvad de kunde gøre paa denne Maade, ved at kalde Fogeden til Assistance og faa nedlagt Forbud og ved at søge Skadeserstatning. Men i øvrigt er jeg ganske enig med det ærede Medlem i, at det har ikke saa overordentlig megen Interesse, thi hvis Kystejerne ikke en Gang kan dette, er det klart, at saa trænger han endnu haardere til yderligere Beskyttelse.

Det ærede Medlem bemærkede, at det var en Forbedring i de nuværende Forhold, naar det nu foreliggende Forslag hjemler Anlæg af offentlig Politisag. Jeg indrømmer nu fuldt ud, at det foreliggende Forslag har haft i Sinde at forbedre den nuværende Tilstand, blandt andet ogsaa ved Bestemmelsen om, at der skal anlægges offentlig Politisag, men om det vil blive nogen Forbedring i Realiteten, betvivler jeg rigtignok. I alt Fald er det en Forbedring af den Art, at det sikkert vil komme til at gaa ud over Stenfiskerne, thi derefter bliver Forholdet det, at Kystejerne blot behøve at gøre Anmeldelse for det offentlige og gøre det sandsynligt, at der er sket en Overtrædelse, for at faa det offentlige sat i Bevægelse for at drage de paagældende til Ansvar. Men hvis Forholdet er det, at man endogsaa kunde staa sig ved at anlægge Sag privat blot for at genne dem væk fra Kysten, uagtet man egentlig ikke har noget Grundlag at sagsøge dem paa, forekommer det mig, at her bliver lettelig givet et yderligere Middel til

Chikane. — Naar jeg skulde sige, hvori den egentlige Forbedring ved Lovforslaget bestod, vilde jeg sige, at den bestod deri, at den satte forhøjede Bøder; thi de Bøder, der ere satte i Loven af 1862, ere latterlig lave og ere navnlig blevne det i den senere Tid, da de Materialier, om hvis Borttagelse der er Tale, ere stegne ganske betydeligt i Pris.

Jeg skal altsaa slutte med paa ny at anbefale at vedtage den foreslaaede Dagsorden.

Landbrugsministeren (A. Hage): Som jeg har haft Lejlighed til at udtale ved de tidligere Forhandlinger om dette Lovforslag, betragter jeg Forslaget, som det er oversendt fra det andet Ting, som et brugeligt Grundlag, et Grundlag, som vistnok ved videre Forhandling vilde have vist sig formaalstjenligt til at naa det Maal, man ønskede. Selvfølgelig var det rigtigt, at det høje Ting tog under Overvejelse, om der ikke vilde være Ændringer at indføre — i saa Henseende har jeg jo ogsaa udtalt mig under de tidligere Forhandlinger — men jeg betragter vedblivende Forslaget, som det er oversendt fra det andet Ting, som et Fremskridt fra den tidligere Tilstand. Den ærede Ordfører har anført forskellige Anker mod Lovforslaget. Jeg anerkender disse Ankers Berettigelse, men jeg tror, de kunde være afhjulpne ved nærmere Forhandling. Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen) anførte som en Mangel ved Forslaget, at det var usagkyndige, der skulde bedømme, hvorvidt en Kyst burde fredes eller ikke. Jeg skal dog henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa § 5 i Forslaget, som det foreligger, hvori der staar, at efter at Synet har været afholdt, kan dets Kendelse indankes for en Landvæsenskommission, og yderligere kan Kendelsen indankes for Landbrugsministeriet, hvis Kendelse saa skulde være endelig. Det vil selvfølgelig sige, at den Kendelse, som fældes af Landbrugsministeriet, afsiges af virkelig sagkyndige Mænd. Det er ganske klart, at man ikke kan vente, at Landbrugsministeren i egen Person skulde gaa ud og se paa Forholdene og afsige Kendelsen. Det er selvfølgelig Meningen, at Landbrugsministeren skulde have sagkyndige til Disposition, som saa skulde fælde den endelige Dom. Jeg nævner dette, fordi det vedblivende er mit Standpunkt, at det foreliggende Forslag vilde kunne være brugt til nærmere Forhandling, og fordi det har været mit Haab, at det kunde genremføres i Aar. Imidlertid